

BELEOLVASÓ 3.

Klasszikus lakótelep, előttük parkolóval, kicsit távolabb játszótér, szolgáltatóház és fenyőfás áruház, mögötte HÉV megálló. Jézus ereje, a gyerek vonatőrült, kész végem van, már nyilván egy vonaton ül vagy alatta fekszik. Bőgve indulok az egyik irányba, hunyorogva lesem az üzletek közötti járdaszigeteket, hátha feltűnik formás kis alakja, és hang nélkül elkezdek imádkozni. -Miatyánk, ki vagy a mennyekben, add meg, hogy itt legyen az egyikben, még a Horváth tengerparton is megkerült, nem tűnhet el pont itt, egy nyavalyás fejlesztőtorna után, egy sivár, óbudai lakótelepen! Add vissza kérlek most, nekem ez a gyerek kell, ragaszkodom hozzá, csak én tudom, hogyan működik. Különben is, Te adtad nem veheted el ilyen gyorsan! Elégetem a fűzős bakancsot, megszagatom a ruháimat, csak legyen meg végre a gyerekem!Futok a fenyőfás üzlet bejáratához, fotocellás ajtaja most egy örökkévalóság alatt tárul ki. Szédelegve kerülöm meg a pénztárost, és az állványok közti folyosókon cikázva, néhány, gyanútlan vásárlót elsodorva rohanok tovább, és nem kérek elnézést. Egy biztonsági őr siet felém, őt is leszarom. Csak azon kattog az agyam, hogy megint én voltam a hibás. Nem figyeltem eléggé. És ha nem találom meg, akkor a Hév alá fekszem. Nélküle nem megyek haza. Nélküle amúgy sem érek semmit.

Édességek, chipsek” tábla alatti folyosóhoz érek, és megpillantom. - Gergőőőő!- visítom sírva-hörögve, és egy tigrisbukfenc után térdre roskadok előtte. A meglepettség csekély jele nélkül emeli rám angyali tekintetét, rózsás arcocskája felderül, felém nyújtja a PEZ cukorkás, világoskék keménydobozokat, száját széles mosolyra húzza. Olyan erősen, amennyire csak bírom, magamhoz szorítom, és hang nélkül bömbölök. Ő is ölel, mozdulatlanul túri a szorításom.